

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Œcumenica Cathedræ Apostolicæ Avthoritas

Reding, Augustin

[Ort nicht ermittelt], Anno M.DC.LXXXIX.

§. IV. Corollarium.

urn:nbn:de:hbz:466:1-38717

videlicet Patriarchæ Constantinopolitani, damnavit & homicidam, & hæreticum, ut qui ausus est sanctissimo Papæ Leoni excommunicationem irrogare, eos verò, qui à Dioscoro fuerant ordinati, vel lapsi fuerant, cum tamen pietatis scèlatores fuissent, per penitentiam eos suscepit. Nicæna etiam septima Synodus auctores hæresis Iconomachorum admisit. Quapropter decet etiam tuam singularem virtutem, Photium quidem tanquam ab initio schismaticum, & à schismaticis illegitimè ordinatum, & propter alia multa, quæ operatus est mala, expellere, eos verò, qui ab ipso decepti sunt, misericorditer cum illis dispensari rogamus, ut Ecclesiæ Constantinopolitanae pax & tranquillitas ita restituatur, & non alij quidem Apollo, alij Cepha sint, & alij Pauli, & sic unum Corpus Ecclesiæ dividatur, sed omnes unanimes, tanquam unum Caput habentes Christum Deum & Salvatorem omnium nostrum, omnes communiter illi laudes offeramus, & ejus præcepta similiter prædicemus. Neque propter unum hominem peccatorem tantus numerus pereat. Sed morante adhuc Stephano, & postea morte sublato, tandem à Formoso Pontifice Orientali Ecclesiæ, quæ preces in communem causam lociaverat, facta est gratia; verba Pontificis ad Stilianum hæc sunt: Oportebat, istam Ecclesiam, in qua talia deprehenduntur scèla, gravissimas dare penas, ut hujusmodi pœnis vestra Ecclesia purgaretur. Continet autem nos benignitas, & fratrum dilectio, quæ nobis persuadet, ut alia quidem toleremus, alia verò omninò è medio tollamus. Quapropter misimus è latere nostro Religiosissimos Episcopos Landenulphum Capuanum & Romanum, quibuscum sanctitatem etiam tuam hortamur convenire, nec non Theophylactum Metropolitanum Ancyra, & Petrum fidelem nostrum: ut ita ante omnia in Photium prævaricatorem, & legum eversores sententia à Prædecessoribus Oecumenicis Pontificibus ante omnia Synodice prolata, nec non à nostra humilitate confirmata, perpetuo tempore immutabilis permaneat. Cum is verò, qui à Photio fuerant ordinati, misericorditer nos gerentes, decernimus, ut oblati libellis, se deliquisse, fateantur, & penitentiam veniam deprecantur, pollicentes, se nunquam tale quid commissuros. Deinde his peractis, quæ sequuntur omnia, quæ nostris litteris mandata conspiciuntur, unâ cum prædictis viris sanctitas tua peragat, nec diminuendo, aut commutando. Ita enim & à nobis, & à Reverentia tua in communionem fidelium receptis ut laicis, scandalum delebitur.

S. Martinus Papa contra Canonem Apostolicum in casu necessitatis bigamum ad Minores, imò etiam ad Subdiaconatum admittit in cap. Lector. dist. 34. Nec obstat cap. Nuper. De bigamis, quo non absolute potestas in bigamia dispensandi negatur, sed tantum, eam facile non concedi, innuitur.

S. Gregorius Magnus circa annum 601. contra antiquos Canones, ac etiam Concilij Lugdunensis, qui usque ad septimum consanguinitatis gradum matrimonia vetabant, cum Anglis dispensat, ut habetur in cap. Quædam lex. 35. q. 5.

27. Patet ergo ex hætenus citatis Canonibus, usque Ecclesiæ perpetuo, semper hanc dispen-

sandi potestatem penes Romanum Pontificem fuisse, eumque, qui negat, aut nimia rerum ignorantiâ laborare, aut nimia præfidentia, perinde ac si credere tu possis, aut alteri periculum velis, lucem in meridie, in mari aquam non esse: imò si Canones, si experientia cessent, an non hoc ipsum ratio ipsa convincit? Leges enim locis, hominibus, temporibus aptantur, quæ sicut variant, ita legem variari, aut hæsti, oportet; ridiculus sit nauta, qui aliter ventis spirantibus, non ipse vicissim aliter velum inflectat; quando ad portum venturus, si auris, undæque non pareat? Lex, quæ multis profuit, non paucis nocuerit: quæ centum retrò annis severitate animos continuit, eadem leveritate incitabit, legumque contemptum inducet, nisi molliantur: alij sunt præpotentes, qui leges non ferunt; laxandæ ergo sunt, minorique malo majus avertendum: alij sunt, quorum imbecillitas legibus opprimatur potius, quam juvatur; ergo mitigandæ sunt leges, nec onus addendum jam cadentibus: alij, quos legum obsevantia matrimonijs, pace, religione, fœderibus arceat, quæ sit crudelitas, & illos tam multis malis, & Republicam aliqua indulgentiâ non eximere? Omnium pedibus eundem calcem, omnium moribus idem pharmacum aptabis, idemque, ut dici solet, omnium oculis collirium? Ergo tam Republicæ aliqua necessitas est dispensatio, quam animo aliqua quies, corpori aliqua à laboribus feriatio. Cui ergo dispensatio committitur? Omnibus? Nullæ leges erunt, aut nulla legum obsevantio. Nulli hoc humanæ conditioni, totque necessitatibus plus quam durum, nihil sperare posse. Concilio? Serum, rarumque remedium, morbo in dies medicinam postulante, & plerumque nec moras patiente. Alicui? & cui parcius, quam uni? tutius, quam communi Pastori? melius potiusque, quam vicario Christi? Aut ergo nulla dispensatio admittenda est; quod plus quam inhumanum: aut aliqua concedenda, & nulli magis honestusque, quam Romano Pontifici; nam si hunc excludas, multo magis alios excludes, minori potestate, minori gratiâ, Dei que spiritu minus instructos.

S. IV.

Corollarium.

EX dictis inferitur hoc indubitatum summum, quod lex humana, quantumvis iusta & salubris, utpote ex voluntate Legislatoris dependens, possit equidem valide abrogari tum ab illo, qui eam tollit, tum ab ejus successore, quippe habente eandem cum primo Legislatore potestatem; veluti tradit S. Thomas 1. 2. q. 97. art. 1. conformiter Legi 1. ac 2. ff. De constit. Princip. & cap. Alma mater. De sent. excomm. in 6. Nihilominus utilia obligatio etiam particulariter per dispensationem faciendâ licitè peragatur, absque notâ abusûs potestatis & jurisdictionis, quæ respicit publicam utilitatem, tum ne interveniat periculum agendi adversus vim conscientiarum.

divinam, ex legibus, quæ legibus, acque conscientiam obligantur: procul necessitas, quæ respicit B. ex m. leg. 1. ff. I. dicit. De constan.

DISQ

In nov. Pa. rum ju

Causa, præfidentia referretur ab A. hana lib. 2. cap. revertit. Illi congregatos, referre tum in Summi Pontificis ab ea censurâ minime suo stio habentes derogare, imò ordine, ac quorum inter

Quo præfidentia, pergit hanc tum prosequi. ditionis absque Christo ipso Evangelij veritate & quecumque te & in celo. M. an Presbyteri confessiones solvunt, ex p. autoritate eorum nostris le. ritate ipsius te. cationis, & c. mittere, nisi us potest illo tribuere? C. de Respon. ex. in sua ordinati. accipiunt.

Sed quæ communicat Ordine dist. plicatur, ni. subiectio su. Christo inst. non videtur ad Christum hi, vel illi f. one, ex inst. Christus E. Provisions,

directivam, ex Legis Æternæ influxu & concur-
su cuique legi humanæ imprimi consuetam,
atque conscientiæ summi quoque Principis
obligatoriam: pro abrogatione huiusmodi
proflus necessarium esse causam rationabilem,
quæ respiciat Bonum Commune, evincitur
ex cit. leg. 1. ff. De constitut. Princip. & Can. Non
debet. De consanguin. & affinit.

DISQUISITIO III.

An non Papa duntaxat, sed etiam Episcopo-
rum jurisdictio sit immediatè à
Christo?

§. I.

Causa, propter quam præsens disquisitio
præsenti articulo sit meritò discutienda,
refertur ab Authore tract. de libert. Eccles. Gal-
licane lib. 8. cap. 8. n. 2. quod nempe animad-
vertisset, Illustrissimos Episcopos Parisijs
congregatos, suam in Deum jurisdictionem
referre tum maxime conatos fuisse, cum iustis
Summi Pontificis decretis repugnabant, quasi
ab ea censura tuti videri vellent, auctoritatem
nimirum suam non à sancta Sede, sed à Chri-
sto habentes, cui nequeat Summus Pontifex
derogare, imò nec modum ponere, nisi certo
ordine, ac cum certis formulis, quas ipsimet,
quorum interest, impediunt.

Quo præsupposito, Author præcitatus à n.
3. pergit hunc in modum causæ præsentis sta-
tum profequi. Potestatem, inquit, juris-
dictionis absolutè, ac in se consideratam, à
Christo ipso fuisse institutam, testantur hæc
Evangelij verba: Amen dico vobis, quæcumque
alligaveritis super terram, erunt ligata & in celo:
& quæcumque solveritis super terram, erunt soluta
& in celo. Matih. 18. v. 18. Quamobrem eti-
am Presbyteri ex Episcoporum commissione
confessiones audientes, dum quempiam ab-
solvant, ex præscripta in Rituali forma, se id
auctoritate Christi præstare, declarant. Do-
minus noster Iesus Christus te absolvat, & ego aucto-
ritate ipsius te absolvo ab omni vinculo excommuni-
cationis, &c. Equidem quis potest peccata di-
mittere, nisi solus Deus? Quis nisi solus De-
us potest illorum dimittendorum facultatem
tribuere? Concilium Tridentinum Sess. 23.
de Reform. expressè declarat, quòd Presbyteri
in sua ordinatione à peccatis absolvendi potestatem
accipiunt.

Sed quantum ad propagationem, seu
communicationem jurisdictionis, prout ab
Ordine distinguitur, si, ut communiter ex-
plicatur, nihil aliud sit, quàm assignatio, &
subjectio subditorum, in quos exerccatur à
Christo instituta regendi Populi auctoritas,
non videtur posse cujusvis Episcopi jurisdictio
ad Christum immediatè referri. Quòd enim
hi, vel illi fideles ad hanc Diocesim pertine-
ant, ex institutione Divinà non provénit.
Christus Ecclesiam suam in Patriarchatus,
Provincias, Dioceses, aut Parochias non di-

stribuit. Facta est ergo hæc subditorum as-
signatio ab Apostolis, præsertim à B. Petro,
vel ab ejus successoribus, quando Episcopis,
quos mittebant, certam aliquam Parochiam,
Provinciam, vel Diocesim regendam assigna-
runt, eaque assignatio ad Episcoporum sic
missorum successores transijt, ut scilicet eam
Provinciam, vel Diocesim, non aliam, sub-
ditam haberent. Quòd quid aliud est, quàm
jurisdictionem accipere, in eo sensu, quem
suprà diximus? Hæc enim Parochiarum, vel
Provinciarum distinctio, non ad solam poli-
tiam externam pertinet, sed ut valeant, quæ
ab Episcopis constituuntur, ordinationes, aut
censuræ, & quæ conceduntur dispensationes,
absolutiones, & alia huiusmodi, quæ nulli-
us essent momenti, si ab Episcopis præstaren-
tur extra propriam Parochiam, ac erga sibi
non subditos.

Itaque dum à Summo Pontifice uniorur
Episcopatus, confertur jurisdictio Episcopo;
quandoquidem ei subjiuntur fideles, in quos
potest post unionem, cum antea non posset,
munia Episcopalia exercere; cum autem di-
viduntur Episcopatus, subtrahuntur Episcopo
subditi, in quos jam non poterit, cum posset
antea, jurisdictione uti. Sicut ergo institutus
jam Episcopatus, Papa unione, vel divisio-
ne jurisdictionem Episcoporum auget, vel mi-
nuit; ita dum Episcopatus primò constituitur,
jurisdictionem primis Episcopis contulit.
Qui autem Episcopatum deinde adepti sunt,
vel à Romano Pontifice promoti sunt, atque
ita jurisdictionem ab eo immediatè receperunt:
vel ab ijs constituti sunt, quibus Sum-
mus Pontifex hanc concesserat facultatem,
atque adeò per Summi Pontificis auctorita-
tem.

Indubitatum est post Concilium Triden-
tinum, posse Summum Pontificem certorum
casuum absolutionem sibi reservare: ita ut,
si post illam reservationem Episcopi absolvere
tentarent, etiam proprios Diocesanos, nihil
efficerent: potest, factà reservatione, Episco-
po facultatem impertiri ab illis casibus absol-
vendi. Non posset autem Summus Pontifex
in huiusmodi casibus jurisdictionem Episco-
pis adimere, vel concedere, si eam à jure Di-
vino haberent; non posset fideles subditos,
non subditos, quantum ad casus reservatos,
efficere, si Deus subdidisset.

Potest etiam Summus Pontifex, dum ju-
sta intercedit causa, jurisdictionem Episcopis
auferre, eos deponendo; imò potest, licet
non debeat, etiam sine causa, jurisdictionem
restituere, illos in pristinum statum reponen-
do. Pendet ergo illorum jurisdictio à Sum-
mo Pontifice. Neolicet Evcharistiam vali-
dè conficiant, quantumvis justè à Pontifice
prohibiti, & quantumvis conscienter peccent;
solvere tamen, vel ligare in neutro foro pos-
sunt, justè vetante Summo Pontifice, quia sci-
licet primum est de jure Divino, secundum,
quantum ad materiam, in quam exercendum
est, à Summo Pontifice derivatum.

Nec dicas, datam esse summo Pontifici to-
tius Ecclesiæ curam, ita ut possit secundum
rectam